

Sygn. akt I C 1166/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Alicja Tułodziecka
Protokolant:	stażysta Cecylia Olewińska

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2016 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko R. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej R. W. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 43.449,38 zł (czterdzieści trzy tysiące czterysta czterdzieści dziewięć złotych 38/100) z odsetkami od następujących kwot:

- od kwoty 19.280,74 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, ale nie wyższej niż dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od dnia 10 września 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 24.168,84 zł z odsetkami ustawowymi w wysokości 8 % w stosunku rocznym od dnia 10 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. odstępuje od obciążania pozwanej kosztami procesu.

Sygn. akt I C 1166/15

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. w pozwie wniesionym przeciwko pozwanej R. W. domagał się zapłaty kwoty 43.449,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz z odsetkami umownymi od dnia 10 września 2015 r. do dnia zapłaty. Powód wnosił także o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż przysługuje mu wobec pozwanej wymagalna wierzytelność pieniężna wynikająca z zawartej umowy o kredyt konsolidacyjny pomiędzy pozwaną oraz poprzednikiem prawnym powoda. Powód wskazał, że umowa o kredyt konsolidacyjny została zawarta w dniu 20 czerwca 2008 r. i pierwotna kwota kredytu wynosiła 20.462 zł.

Powód wskazał również, że z uwagi na rażące naruszenie umowy przez pozwaną w części dotyczącej spłaty kredytu, umowa została wypowiedziana. Z tegoż względu pozwana miała obowiązek zwrócić pobrane środki pieniężne.

Powód wyjaśnił także jakie należności składają się na kwotę dochodzoną pozwem oraz w jaki sposób je wyliczono. Nadto powód wyjaśnił jakie przekształcenia podmiotowe występowały po stronie powodowej.

Pozwana R. W. nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Na rozprawie w dniu 18 stycznia 2016 r. pozwana przyznała fakt zawarcia umowy o kredyt z poprzednikiem prawnym powoda. Pozwana przedstawiła swoją sytuację majątkową. Wskazała także, że nie ma środków, aby spłacić zadłużenie wobec powoda. Nadto wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu. Z ostrożności procesowej pozwana podniosła także zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda. Nadto pozwana tłumaczyła, że przed tutejszym Sądem przeciwko niej toczyła się już sprawa z powództwa (...) Bank S.A.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 20 czerwca 2008 r. pomiędzy (...) Bank S.A. w K. a R. W. została zawarta umowa o kredyt konsolidacyjny. Na podstawie tejże umowy kredytobiorca otrzymał kredyt wysokości 20.461,99 zł.

(dowód: umowa z k. 63 – 65 akt)

Pismem z dnia 18 września 2009 r. (...) Bank S.A. wypowiedział R. W. umowę kredytu z dnia 23 czerwca 2008 r., z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia niniejszego wypowiedzenia. W tym piśmie wskazano także, że w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia, całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami staje się wymagalna i podlega spłacie.

(dowód: wypowiedzenie umowy z k. 67 akt)

W dniu 09 lutego 2010 r. wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Następnie wystąpiono z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu – postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2010 r. ten wniosek uwzględniono.

Następnie wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Postanowieniem z dnia 02 grudnia 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kwidzynie umorzył postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnicze R. W..

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny z k. 84 akt,

postanowienie z k. 85 akt,

wniosek o wszczęcie egzekucji z k. 86 – 87 akt,

postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z k. 88 –

89 akt)

Na powyższe zobowiązanie dłużnika R. W. składały się następujące należności:

- kwota 19.280,74 zł tytułem niespłaconego kapitału,
- kwota 20.281,90 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału od dnia występowania zaległości do dnia 25 lutego 2015 r.,
- kwota 732,93 zł tytułem kosztów wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela,

- kwota 1.917,73 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od daty zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania według stopy określonej w umowie,
- kwota 1.236,08 zł tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczone od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia 26 lutego 2015 r. do dnia 10 września 2015 r.

(bezsporne)

W dniu 04 marca 2015 r. pomiędzy (...) a (...) spółka z o.o. s.k.a. (poprzednikiem prawnym poprzedniego wierzyciela) została zawarta umowa przeniesienia portfela, która obejmowała m.in. wierzytelność przysługującą wierzycielowi przeciwko R. W..

(dowód: umowy przeniesienia portfela z k. 31 – 39 akt,

odpisy z KRS – u z k. 26 – 30 akt i z k. 40 – 44 akt)

R. W. od 2007 r. była na emeryturze. Otrzymywała świadczenie w kwocie 720 zł, ponieważ część tego świadczenia była zajęta przez Komornika na poczet jej innych zaległości. R. W. chorowała na serce i oczekiwała na wszczęcie stymulatora. Na leki wydawała 190 zł miesięcznie. Mąż R. W. także był na emeryturze i otrzymywał świadczenie w kwocie 900 zł.

(bezsporne)

Sąd zważył co następuje:

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. W toku przeprowadzonego postępowania strony nie kwestionowały wiarygodności ani prawdziwości danych wynikających z tych dokumentów. Nadto Sąd nie znalazł innych podstaw, aby podważyć moc dowodową tych dokumentów.

Z ustaleń poczynionych w sprawie bezspornie wynikało, że w dniu 20 czerwca 2008 r. pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę o kredyt konsolidacyjny. Z ustaleń poczynionych w sprawie wynikało także, że pozwana nie spłaciła tegoż kredytu.

Wskazać należy, że pozwana R. W. nie kwestionowała faktu zawarcia wskazanej wyżej umowy oraz faktu niespłacenia należności wynikającej z tej umowy.

Pozwana z ostrożności procesowej w tejże sprawie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Pozwana wskazywała, że umowa o kredyt została zawarta kilka lat temu.

Wobec tego w pierwszej kolejności Sąd orzekający odniesie się do tegoż zarzutu zgłoszonego przez pozwaną.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że przedawnieniu ulegają tylko roszczenia majątkowe. Chodzi przy tym wyłącznie o roszczenia cywilnoprawne, a więc uprawnienia polegające na tym, że jakaś indywidualnie oznaczona osoba ma obowiązek wykonać świadczenie na rzecz uprawnionego, a uprawniony może żądać, aby zachowała się ona w ściśle określony sposób.

Istota przedawnienia polega na tym, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia powołując się na upływ tego czasu. Skutek przedawnienia polega więc na tym, że dłużnik uzyskuje prawo zgłoszenia zarzutu wyłączającego możliwość dochodzenia wykonania świadczenia przed sądem. Sytuacja dłużnika, która polega na możliwości odmowy świadczenia przez podniesienie zarzutu przedawnienia jest jego prawem podmiotowym. Wynika stąd, że terminy przedawnienia zakreślają granice czasowe, w ramach których może zostać wytoczone powództwo, złożony odpowiedni wniosek lub postawiony zarzut.

Jeżeli upłyne termin przedawnienia, a wierzyciel wystąpi do sądu z powództwem opartym na przedawnionym roszczeniu, na wniosek pozwanego –

dłużnika podnoszącego zarzut przedawnienia, sąd oddali powództwo. Jeżeli natomiast zarzut przedawnienia nie zostanie przez dłużnika podniesiony, sąd rozpatrzy powództwo, tak jakby przedawnienie nie nastąpiło. Sąd uwzględni zatem upływ terminu przedawnienia wyłącznie na zarzut dłużnika, przeciwko któremu przysługuje przedawnione roszczenie.

Przepisy dotyczące przedawnienia roszczeń (art. 117 – 125 k.c.) mają charakter bezwzględnie obowiązujący – terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że zgodnie z treścią przepisu art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata i zgodnie z treścią przepisu art. 120 § 1 k.c. rozpoczyna bieg od daty wymagalności roszczenia.

Dodać również trzeba, że do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą – wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia (por: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2007r., sygn. akt IV CSK 356/06, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r., sygn. akt II CK 113/02 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02 kwietnia 2008 r., sygn. akt III CSK 302/07).

Mając to na uwadze wskazać należy, iż dla roszczenia dochodzonego w tejże sprawie termin przedawnienia wynosiłby 3 lata.

Zdaniem Sądu orzekającego, zarzut przedawnienia zgłoszony w niniejszej sprawie przez pozwaną nie był zasadny i nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że przepis art. 123 § 1 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Podnieść w tym miejscu trzeba, iż bieg terminu przedawnienia przerywa m.in. wniesienie pozwu, złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności (również wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na podstawie przepisu art. 788 k.p.c.), a także złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji – czynności wynikające z przepisu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Dodać należy, iż to stanowisko znajduje ugruntowane oparcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w orzecznictwie Sądów Apelacyjnych.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd w tejże sprawie wynikało jasno, że w kwietniu 2010 r. pierwotny wierzyciel złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przeciwko pozwanej w dniu 09 lutego 2010 r. Następnie w maju 2010 r. pierwotny wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko R. W..

Nie budzi zatem zastrzeżeń wniosek, iż te czynności pierwotnego wierzyciela przerwały bieg trzyletniego terminu przedawnienia. Ustalono także, że Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kwidzynie postanowieniem z dnia 02 grudnia 2014 r. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko R. W..

Mając na względzie powyższe uwagi wskazać trzeba, iż termin przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem ponownie rozpoczął bieg od grudnia 2014 r. Natomiast pozew w tej sprawie został wniesiony w dniu 10 września 2015 r.

W tym stanie rzeczy wskazać należy, że roszczenie skierowane przeciwko pozwanej nie uległo przedawnieniu.

W tym stanie rzeczy Sąd orzekający uznał, że powództwo wniesione przez powoda co do zasady i co do wysokości zasługiwało na uwzględnienie na podstawie przepisu art. 471 k.c. – znajdowało ono bowiem w pełni oparcie w dokumentach zgromadzonych w niniejszej sprawie. Z tegoż względu Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 43.449,38 zł.

Podnieść jeszcze trzeba, iż okoliczności podniesione przez pozwaną na rozprawie odnośnie jej sytuacji majątkowej nie mogły stanowić podstawy do oddalenia powództwa. Ponadto Sąd nie znalazł uzasadnionych podstaw do rozłożenia zasądzonej od pozwanej kwoty na raty. Sąd rozważał taką możliwość – z uwagi na wniosek złożony w tym zakresie przez pozwaną. Jednakże pozwana wskazała, iż mogłaby płacić raty w kwocie po 100 zł miesięcznie na rzecz powoda. W ocenie Sądu, zaakceptowanie takiego wniosku pozwanej w oczywisty sposób naruszałoby usprawiedliwione interesy powoda.

Z kolei o odsetkach należnych powodowi w tej sprawie orzeczono na podstawie przepisu art. 481 k.c.

Na marginesie wskazać jeszcze trzeba, iż nie toczyła się wcześniej przeciwko pozwanej sprawa o zapłatę z powództwa poprzednika prawnego wierzyciela. Z urzędu Sąd orzekający ustalił, że było prowadzone postępowanie o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużniczki na wniosek (...) Bank S.A.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 102 k.p.c. – zgodnie z zasadą słuszności. W niniejszej sprawie Sąd odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu.

Pozwana przegrała niniejszą sprawę w całości, a w konsekwencji tegoż miałaby obowiązek zwrotu kosztów procesu poniesionych przez powoda.

Zastosowanie przepisu art. 102 nie wymaga osobnego wniosku od strony przegrywającej. Powinno ono być ocenione w całokształcie okoliczności konkretnego przypadku, z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego. Przepis art. 102 k.p.c. nie konkretyzuje pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, zatem ich kwalifikacja należy do Sądu, który po uwzględnieniu całokształtu okoliczności konkretnej sprawy, winien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości.

Sąd jednakże odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu. Sąd miał przede wszystkim na względzie sytuację majątkową pozwanej. Pozwana utrzymuje się bowiem z niewielkiej emerytury. Ma także problemy ze zdrowiem i w związku z tym ponosi znaczne koszty leczenia.

Wydaje się zatem uzasadnione, aby swoje środki finansowe pozwana przede wszystkim przeznaczyła na spłatę zadłużenia wobec powoda.